

Recep Maraşlı: Garbis Altınoğlu ile bir anı...

Posted on 21/10/2019

Garbis Altınoğlu'nu tabii ki 1970'lerin devrimci dalgasının önderlerinden biri olarak tanıyor, biliyordum.

Ama şahsen ilk karşılaşmamız 12 Eylül dönemi sorgu odalarında oldu.

Yani Altınoğlu ile "sorgu" arkadaşınız.

O, Aralık 1981'de gözaltına alınıp İstanbul Gayrettepe'deki sorguya getirilmişti; ben de Ocak 1982'nin ilk haftası alınmış, Gayrettepe'de sorguya çekiliyordum. Aramızda iki haftalık bir fark olmalı...

Emniyet binasının bodrum katlarında tutulduğumuz tek kişilik bir hücrede en az 8-9 kişi bulunuyordu. Sorgu için gözleri bağlanarak yukarıya çıkarılanlar, kan revan içinde, ayakları şişmiş vaziyete geri geliyordu. Birbirimiz yarasını sarıyor, teselli etmeye, moral vermeye çalışıyorduk.

Hücrelerdeki arkadaşların bir kısmı da DHB (Devrimci Halkın Birliği) operasyonundan alınmışlardı. Onların söylediğine göre hareketin lideri olan Garbis Altınoğlu da sorguya alınmıştı. Hücrelere indirilmiyor, sürekli olarak sorgu odasında, kalorifer demirine kelepçeli olarak yukarıda tutuluyordu.

Böylece kimseyle ilişkisinin olmaması, biraz olsun uyuyabilmesini önlüyorlardı. Bütün nöbetçi vardiya polisleri de sorgu işkencesinin dışında gelen geçen tekme tokat, küfürle onu yıldırmaya çalışıyorlardı.

Yine arkadaşlarının anlattığına göre Garbis, önemli bir ilişki için randevuya götürmek bahanesiyle polisleri Kapalıçarşı'ya gitmeye ikna ediyor ve o vesileyle kalabalığın arasına karışarak kaçma girişiminde bulunuyor. Bir süre kovalamacadan sonra, son anda yakalanıyor ve bu arada yüzünden kurşun yarası alıyor. Bu yüzden sağ gözü kapanmıştı.

Topluca sorgu odasına çıkarıldığımız bir gün, sorguda kim var kim yok diye göz bağımlı altından hafifçe kaçamak sağa sola baktığımda hayatımda ilk kez Garbis'le karşılaşmış oldum. Üzerinde sadece bir külotla çıplak, bir eli kolirifer demirine kelepçelenmişti. Bir gözü tamamen morarmış ve irin akıyordu. Onun da kan ve terden keçeleşmiş göz bağımlı aralamış etrafa bakındığını gördüm.

Tabi bu ancak polislerin topluca odadan çıktıkları zamanki nadir anlarda olabiliyordu. O kısacık zamanda, göz bağımlı aralayan Garbis, hemen sorgudaki arkadaşlara moral vermeye çalıştı;

“Arkadaşlar hiç korkmayın, sağlam durun... Hiç bir şey yapamazlar, kendinize güvenin!”

Sorgunun ilerleyen günlerinde, belki bir ay sonra, artık sadece ifade yazmak veya sırf eğlence olsun diye yukarıdaki sorgu odasına çıkarıldığım bir gün; bizim işkenceci timin şefi, sorgu odasının devamlı sakini olan Garbis'e hitaben alaycı bir edayla sordu;

“La Garbis! Rızgariciler hakkında ne diyorsunuz?”

Daha bir-iki ay öncesine kadar Devrimci Halkın Birliği dergisinde Rızgari ile ilgili çok olumsuz bir yazı çıkmıştı. Bizi, “Troçkist ve Kürt milliyetçisi kırması” bir örgüt olarak tanımlamaktaydılar. DHB, Stalin'i büyük ustalardan biri olarak kabul ediyordu ve bu konuda çok tavizsizdiler. Rızgari 9. sayısındaki Stalinizm eleştirisi bu gruplarda çok tepki yaratmıştı. O yıllarda birine “Troçkist” demek, karşı-devrimci olduğunu söylemek anlamına geliyordu. Ardına bir de sosyalizmle hiç alakaları yok bağlamında “Kürt milliyetçisi” demekteydiler... Ki

ezilen ulus milliyetçisi olmak Troçkist olmaktan bir gömlek daha iyi bile sayılıyordu.

Garbis'in buna benzer bir yorum yapmasını bekliyordum. Bunları söyleseydi hiç şaşırılmayacaktım. O ise;

“Severiz” dedi “onları, Devrimci saflarda görüyoruz!”

Bunu beklemiyordum. Bu belirlemesine çok duygulandım. Ne iyi bir insan diye düşündüm, hiç benimsemediği görüşten birisini sorguda hem polisler malzeme vermemek ve hem de tanımadığı o kişinin morali bozulmasın, direnci kırılmasın diye övme duyarlılığı göstermekte...

Kendisi günlerdir en ağır işkenceler altında, aç uykusuz, gözünden irinler akan, gelen gidenin ayak altında hırpalanan bir insanın tanımadığı hatta görüşlerine karşı olduğu birine karşı bu kadar duyarlı, bu kadar nazik olmasını, ona güven ve sevgi iletmesini inceliğini, gösterdiği duyarlılığı hiç unutmuyorum.

Garbis, gözleri bağlı olmasına rağmen odada Rizgari'den birinin sorguda olduğunu anlamıştı. Yoksa polis durup dururken niye “Rızgari”yi sorsun?

Aslında polise değil hiç tanımadığı bana hitap etmişti. Devletin zulmü karşısında birbirimizi sahipleniyoruz, destekliyoruz mesajı vermişti.

Çok mutlu, gururlu olarak inmiştim aşağıya.

Daha sonraki dönemlerde bizlerin sorgusu bitip mahkemeye oradan da cezaevlerine gönderilirken, Garbis Altınoğlu'nun çilesi bitmedi. Neredeyse memleketteki bütün Emniyet Teşkilatlarına, Sıkıyönetim Komutanlıklarına dolaştırıldı; sorguya, işkenceye gönderildi. Domuz bağıyla bağlandı. Ama o Kaypakkaya geleneğini sürdüren yiğit bir kişilik göstererek,

işkencecilere asla boyun eğmeyen bir isim olarak 12 Eylül dönemine adını yazdı.

Yıllarca hep onun direnişçi haberlerini aldık...

Neden sonra 2000'li yıllarda Avrupa'da artık karşılıklı tanışma fırsatı bulduğumuzda bu olayı kendisine anlattıyım. Şahsen de ne kadar mütevazı, içten, nazik bir insan olduğunu görme fırsatım oldu.

Gelawej sitesini editörlüğünü yaptığımda sürekli yazılarını, görüşlerini gönderdi, paylaştı. Sitemizin devamlı yazarlarından biriydi.

En son geçtiğimiz yıl Frankfurt Soykırım Karşıtları Derneği'nin yıldönümü toplantısında dostlarla bir araya geldiydik.

Ne diyebiliriz ki, ölüme çare yok!..

Yaşamı, mücadelesi, düşünce üretimi hakkında yazılacak ne çok şey var. Şimdilik bu anımı paylaşmakla yetineyim.

Anısı önünde bir kez daha saygıyla eğiliyorum.

Ne mutlu o insanlara ki yaşarken pozitif bir enerji yaydıkları gibi, öldükten sonra da arkalarından ışıklı bir iz bırakıyorlar.

Kaynak: noktahaberyorum.com